

ב"ה

פרשת יתרו

ויהי קול השופר הולך וחזק מאוד
שמות יט, יט.

שני תקיעות שופר

בימי הגלות האחרונים^[1] קודם אתחלתא דגאולה (שהרי סיום הגלות, ולאחריה הגאולה וקיבוץ גלויות, תהיה רק על ידי משיח צדקנו, כפסק דין הברור של הרמב"ם ביד החזקה^[2])^[3] - הנה בתור הכנה לגאולה האמיתית על ידי משיח צדקנו יהיו שני ענינים של שופר.

ובהקדים: המשמעות של השופר בחיי האדם היא - התעוררות וזעזוע חזקים, אפילו כאשר לא מבינים בשכל מהי הסיבה לכך, וכמו שכתוב^[4] "אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו" (בתמיה).

וכיון שבזמן הגאולה יהיה שינוי יסודי ועיקרי בעולם, לא רק אצל בני ישראל, אלא גם אצל אינם יהודים, להבדיל, שהרי אז יקויים היעוד^[5] "לתקן עולם במלכות שד-י", וגם אלו שאפילו אז יהיו במעמד ומצב של "זרים", יהיו מוכנים לרעות את צאנם של ישראל^[6] - יש צורך להכין את העולם למעמד ומצב זה, ובפרט בנוגע לבני ישראל, שאצלם יקויים היעוד^[7] "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל", וכדברי רש"י^[8] "הוא (הקב"ה) עצמו צריך להיות אוהז בידיו ממש איש איש ממקומו".

והכנה זו נעשית על ידי שני ענינים של שופר - מאורעות מזעזעים שיזעזעו את העולם בכלל ואת בני ישראל בפרט בכדי להכין אותם לגאולה.

שתי הנבואות הם אודות שתי תקופות שונות בענין ההכנה לגאולה: א. נבואת זכריה^[9] - "ואדני הוי' בשופר יתקע והלך בסערות תימן", ב. נבואת ישעיה^[10] "והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האובדים בארץ אשור והנדחים בארץ מצרים והשתחוו לה' בהר הקודש בירושלים".

זכריה ניבא אודות תקופה קודמת שבה יהיה ה"שופר" הקשור עם מלחמות סוערות בין אומות העולם שיגרמו מהפכות בסדרי העולם הקבועים, וחבלי משיח נוראים רחמנא ליצלן אצל בני ישראל, שיזכירו אפילו להרחוקים שהם יהודים.

ואילו ישעיה ניבא אודות תקופה שלאחרי זה^[11], שתהיה קרובה יותר לביאת המשיח, שאז יהיה "שופר גדול" - זעזוע חזק אצל כל בני ישראל, אפילו הרחוקים ביותר (במובן הרוחני), שיזעזעו ויתעוררו על ידי

קריאת הקירוב האבהית שהשם יתברך קורא לבני ישראל, שתכליתה לפעול זעזוע גם אצל "האובדים בארץ אשור והנדחים בארץ מצרים",

שהם שני האופנים בהשפעה הבלתי-רצויה של הגלות על בני ישראל^[12]: גלות שנקראת בשם "אשור", מלשון אשור, שזוהי הגלות במדינות שבהם יש חופש ורווחה כו', כפי שהיתה ההנהגה בארץ אשור כפשוטו, וכתוצאה מזה יש כאלו ש"נאבדים" רחמנא ליצלן מיהודים ויהדות בגלל השיקוע ב"לוקסוס" ותאוות; וגלות שנקראת בשם "מצרים", שמסמלת את הסבל והצער של שעבוד הגלות, כפי שהיתה ההנהגה בארץ מצרים כפשוטו, וכתוצאה מזה יש כאלו ש"נדחים" רחמנא ליצלן מיהודים ויהדות

זעזוע שיפעל ביטול מציאותם, כדי שהדבר יבוא לידי ביטוי בכך ש"השתחוו לה' בהר הקודש בירושלים" - התמסרות עמוקה להקב"ה לקיים מצוותיו מתוך יראת שמים שלימה^[13], ועד לקיום היעוד "והשתחוו .. בירושלים" כפשוטו - שכל בני ישראל יגאלו מהגלות, ועל ידי משיח צדקנו יבואו להר הקודש בירושלים.

ובכן: התקופה הראשונה, שבה התקיימה נבואת זכריה - היא התקופה של מלחמת העולם הראשונה, ובעיקר, מלחמת העולם השנייה, שאז הורעד העולם כולו במלחמות סוערות, ובני ישראל סבלו חבלי משיח קשים ביותר.

ובפרטיות יותר: מלחמת העולם הראשונה פרצה בעקבות הריגת אדם אחד, וכתוצאה מזה התחילה מלחמה שהקיפה והבעירה את העולם כולו.

ומלחמת העולם השנייה התחילה על ידי אדם שלא היה ראוי לשום דבר, ללא מעלות כלל - מציאות של העדר בכל המובנים, ובתחילה, אפילו חוצפה לא היתה לו - כידוע ההיסטוריא שלו. ואף על פי כן, נפל פחד על יותר משמונים מליון אנשים באותה מדינה שקיבלו את מרותו לחלוטין, וכן על העולם בכלל, שאף שידעו בבירור שהוא רוצה ומתכוון לבלוע את כל העולם רחמנא ליצלן, התייראו לעצור אותו.

בשתי מלחמות אלו הורעד העולם כולו בסערות מלחמה נוראות, והסיבות שגרמו למלחמות אלו היו לגמרי שלא על פי שכל, אלא ש"לב מלך ביד ה' על כל אשר יחפוץ יטנו"^[14], היה זה "אדני הוי" ש"בשופר יתקע והלך בסערות תימן" - סערת מלחמות שהרעידו את העולם, והכינו אותו במדה מסויימת לשינויים שיהיו בגאולה על ידי משיח.

והתקופה השנייה התחילה במאורעות^[15] של הקיץ האחרון בארץ ישראל, שגרמו לזעזוע אצל כל בני ישראל, שמשמעותם היא - התחלת התגשמות נבואת ישעיה הנביא אודות ה"שופר גדול"!

במאורעות אלו התחילה תקופה חדשה בהכנת בני ישראל לגאולה על ידי משיח צדקנו, אשר, מבלי הבט על כך שנמצאים עדיין קודם אתחלתא דגאולה^[16],...נכנסנו לתקופה חדשה - שהקב"ה מצדו קרא לכל בני ישראל, קריאה אלקית לנשמה האלקית שיש בכל אחד מישראל, אפילו "האובדים והנדחים", והצליח לזעזע אותם על ידי ה"שופר גדול", וממתין למענה של בני ישראל על קריאתו, על ידי זה שבני ישראל מצדם ינצלו את ההתעוררות כו' להתמסרות להקב"ה ולהתחזקות בקיום התורה והמצוות.

ואילו זכינו והיינו מנצלים כדבעי את הרגע של הזעזוע כו' - היה משיח בא מיד, ומוציא את כל בני ישראל מהגלות; אבל לדאבוננו לא זכינו עדיין לכך, ולכן ממתין הקב"ה עתה שברגע זה ינצלו את ההתעוררות כו', כדי להתחזק בשמירת התורה והמצוות, באופן ש"ובאו גו' והשתחוו לה"^[17], בהר הקודש בירושלים, במובן הרוחני, וגם כפשוטו^[18] על ידי משיח צדקנו, שיוציא אותנו מהגלות ויביא אותנו אל הגאולה השלימה, בקרוב ממש.

קטע משיחת ש"פ בראשית, מבה"ח מרחשון (התועדות ב), רשימת השומעים בלתי מוגה.
תו"מ ה'תשכ"ח ע' 213.

- [1] כאשר חושך הגלות עדיין בתקפו, וזה גופא שגם תוספת האור אינו פועל שינוי בחושך מהוה ראי' הכי גדולה על חוזק החושך.
- [2] רמב"ם הל' מלכים ספי"א.
- [3] ראה בארוכה תו"מ ח"נ ס"ע 194 ואילך. וש"נ.
- [4] עמוס ג, ו.
- [5] נוסח התפלה "ועל כן נקוה".
- [6] ישע' סא, ה.
- [7] ישע' כז, יב.
- [8] נצבים ל, ג.
- [9] ישע' ט, יד.
- [10] ישע' כז, יג.
- [11] דכין שבה נאמר "ובאו האובדים גו' והנדחים גו'", הרי זה לאחרי ש"הלך בסערות תימן".
- [12] ראה גם לקו"ת דרושי ר"ה ס, א. ובכ"מ.
- [13] שזהו ענינה של "ירושלים": "על שם יראה ועל שם שלם" (תוד"ה הר - תענית טז, א), שזהו"ע שלימות היראה (ראה לקו"ת שם, ב. ובכ"מ); וכמבואר בתוס' (ד"ה כי מציון-זב"ב כא, א) בנוגע למעלת מעשר שני: "לפי שהי' עומד בירושלים עד שיאכל מעשר שני שלו, והי' רואה שכולם עוסקים במלאכת שמים ובעבודה, הי' גם הוא מכוון ליראת שמים ועוסק בתורה".
- [14] משלי כא, א.
- [15] (מלחמת ששת הימים).
- [16] ראה בארוכה תו"מ ח"נ ס"ע 194 ואילך. וש"נ.
- [17] ברשימה נוספת, שהזעזוע כשלעצמו - שבא לידי ביטוי בהתעוררות לבוא ולהתנדב לסייע לבנ"י (בניגוד לאדישות שהיתה בזמן השואה) מתוך ביטול מציאותו להפקיר עצמו כו' - הו"ע של השתחווה ("והשתחוו"); אלא שלא די בכך, ויש צורך לפעול שיהי' הענין ד"השתחוו לה".
- [18] בנין ביהמ"ק השלישי, ש"בנוי ומושכלל" (פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד) בירושלים של מעלה, ויומשך גם בירושלים של מטה.

פרויקט זו נוסד בימי השבעה לזכרון ולעייני הרב גבריאל נח זוגתו רבקה הי"ד
- שלוחי כ"ק אדמו"ר במומבאי, אינדיא

נדפס ומופץ ע"י הרה"ת ר' שלמה לרר ומשפחתו שיחי
שלמה נחמ"ה, צבי"ה זלאטע רייזל, שמואל, מנחם מענדל, ישראל אריה לייב, יוסף יצחק,
שניאור זלמן, חיה מושקא, אברהם דוד, אהרן, חנה